

ORIGINEA RAULUI

Pentru multe minti originea pacatului si motivul existentei lui este un izvor de mare incurcatura.

Hristos, fusese cel mai onorat de Dumnezeu și care stătea în cea mai înaltă poziție de putere și de slavă printre locuitorii cerului. Înainte de cădere, Lucifer era primul dintre ierarhii ocrotitori, sfinți și nepătați. „Așa vorbește Domnul Dumnezeu: Ajunse-și la cea mai înaltă desvârșire, era plin de înțelepciune și desvârșit în înfrumusețe. Stătea în Eden, grădina lui Dumnezeu și era acoperit cu tot felul de pietre scumpe. Era un heruvim ocrotitor și arifle înțins; și puseseră pe umerii săi sfinți al lui Dumnezeu și umbrai prin răfăcutul pietrelor scumpele. Al fost fără prihană în căile tale, din zău, când al fost făcut, plâng în ziua când s-a găsit nelegiuire în tine”. (Ezech. 28,12-15).

Lucifer ar fi putut rămâne în grația lui Dumnezeu, iubit și onorat de oțelie îngerești, punându-și la lucru puterile nobile pentru a binecuvînta pe alții și a slăvi pe Fiștorul său. Dar, spune profetul: „Tu s-a îngâmăf înima din pricina frumuseții tale, fi-ai stricat înțelepciunea cu strălucirea ta” (vers. 17). Puțin de puțin Lucifer a ajuns să-și îngâmăfele doborînda după înălțare de sine. „Pentru că îți dai focse ca și când ai fi Dumnezeu... Tu ziceai în înimă ta: ‘Ami voi ridică scaunul de domnie mai presus de stelele lui Dumnezeu; voi ședea pe muntele adunării... mă voi voi pe vârful norilor; voi fi ca Cel Prea Înalt’”. (vers. 6; Is. 14,13,14). În loc să caute să facă pe Dumnezeu cel dintîi în dragostea și slujirea creaturilor, năruina lui Lucifer a fost să le dăpște slujirea și închinarea pentru el. Și rîvnind la onoarea pe care Tatăl cel venic o refăcuse asupra Fiului Său, acest print al îngerilor a aspirat la puterea pe care numai Hristos o putea întrebușna.

Tot cerul se bucura să reflecte slava Creatorului și să trimbuțeze lauda Lui. Și cînd vremea Dumnezeu fusese onorat în felul acesta, pretutindeni fusese pace și veselie. Dar acum armoniile cerești au fost umbrite de o notă discordantă. Stăruirea și înălțarea de sine, în contrast cu planul Creatorului, a provocat simlăminte rele în mințile în care slava lui Dumnezeu era mai presus de orice. Sfaturile cerești au sfărșit pe lângă Lucifer. Fiul lui Dumnezeu l-a prezentat măreția, bună-tatea și dreptatea Creatorului, și natura sfîntă și neschimbătoare a Legii Sale. Dumnezeu însuși stabilise ordinea în ceruri: așa că nelind seamă de ea, Lucifer dezovora pe Fiștorul său și aducea rîngă asupra lui. Dar avertizarea dată cu mila și cu dragoste nemărginită, n-a făcut decât să arzească un spirit de opoziție. Astfel, Lucifer a îngâmăf ca un învidiat față de Hristos să-și stăpînească și rămăse intransigent.

Mîndria și slava proptite a alimentat dorința după supra-mărire. Înalta cinstire dată lui Lucifer n-a fost apreciată ca fiind dîruul lui Dumnezeu și n-a produs nici o recunoștință față de Creator. El se preamărea pe sine în strădunia și înălțarea lui și aspira să fie deopotrivă cu Dumnezeu. Era iubitor și respectat de oțelie cerești. Îngerii găseau plăcere să aducă la îndeplinire poruncile lui, și era îmbrăcat cu înțelepciune și cu slavă mai presus de toți ceilalți. Dar Fiul lui Dumnezeu era recunoscut ca Suveran al Cerului, una cu Tatăl în putere și în autoritate. Hristos participa în toate sfaturile lui Dumnezeu, pe cînd lui Lucifer nu-l era îngâmăf să pătrundă în planurile divine. „De ce, întreba acest înger puter-

Pentru multe minți originea păcatului și motivul existenței lui este un izvor de mare incurcatură. El văd lucrarea răului, cu urmările lui grozave de vai și distrugere și se întreabă cum pot exista toate acestea sub conducerea Aceluia care este nemărginit în înțelepciune, în putere și în dragoste. Iată o taină carea nu-l găsește nici o explicație. În nesiguranta și îndoiala lor sint orbi față de adevărurile descoperite laumuri în Cuvîntul lui Dumnezeu și esențiale pentru mințtură. Sint unii care, în căutarea lor cu privire la existența păcatului, încearcă să cerceteze ceea ce Dumnezeu nu le-a descoperit; și ca urmare nu găsesc nici o rezolvare pentru greutățile lor; și unii ca aceștia, mîndri de dispoziția de a se îndoi și de a căuta nepotrivit, fac din aceasta o scuză pentru lepădarea cuvîntelor Sfințitor Scripturi. Alții însă, nu ajung la nici o înțelegere multumitoare a marelui probleme a răului din cauza că tradiția și interpretarea greșită au întunecat învățătura Bibliei cu privire la caracterul lui Dumnezeu, la natura guvernării Sale, și a principiilor procedelor Sale cu păcatul.

Este cu neputință să explicăm originea păcatului pentru a da un motiv existenței lui. Cu toate acestea se poate înțelega suficient cât originea lui e și măsurile luate cu privire la soarta finală a păcatului, măsuri care deserviră pe deplin dreptatea și mila lui Dumnezeu în toate procedele Sale cu păcatul. Nimic nu este mai clar explicat în Scripturi decît că Dumnezeu n-a fost în nici o privință răspunzător de apariția păcatului; că n-a fost o retragere arbitrară a harului divin, nici o lipsă în conducerea divină care să dea ocazie la apariția răzvrătirii. Păcatul este un intrus, pentru a cărui existență nu se poate da nici o explicație. El este tainic, de neexplicat; a-l scuza înseamnă a-l apăra. Dacă s-ar putea găsi o scuză sau vreo cauză a existenței lui, ar încesta să mai fie păcat. Unica definiție pe care o putem da păcatului este aceea pe care o găsim în Cuvîntul lui Dumnezeu: el „este călărea Legii” este acțiunea unui principiu în luptă cu Legea cea mare a dragostei care este temelia guvernării divine.

Înainte de apariția păcatului, în întregul Univers era pace și bucurie. Totul era în armonie desvârșită cu voința Creatorului. Iubirea față de Dumnezeu era supremă, iar iubirea omului față de om era nepărtinitoare. Hristos, Cuvîntul, singurul născut al lui Dumnezeu era una cu Tatăl cel venic — una în natură, în caracter și în scop — singura Ființă din tot Universul care putea intra în sfaturile și în planurile lui Dumnezeu. Prin Hristos, Tatăl a realizat crearea tuturor ființelor cerești. „Prin El au fost făcute toate lucrurile care sint în ceruri; fie scame de domni, fie dregători, fie domni, fie stăpîniri”. (Colos. 1,16), și tot cerul dădea ascultare lui Hristos în aceeași măsură ca și Tatălul.

Legea iubirii fiind temelia guvernării lui Dumnezeu, fecturarea tuturor ființelor create depindea de asmențului lor desvârșit față de mantie principiul ale dregății. Dumnezeu dorește de la toate creaturile Sale o slujire din dragoste — un omagiu care izvărăște dintr-o apreciere înțelegătoare a caracterului Său. El nu găsește plăcere într-o slujire alină și ca urmare dă tuturor libertatea de voință, ca să-l aducă o slujire de bună voință.

Dar a sperați cineva care o ales să porvertească această libertate. Păcatul și-a avut originea în aceia care, după

nic, să aibă Hristos supremăția? De ce este în febul acesta onorat mai mult decât Lucifer?

Părăsindu-și locul din prezenta imediată a lui Dumnezeu, Lucifer a început să-și răpădășosească spiritul de nemulțumire prințire înșel. Înserid în taină alina, și pentru o vreme ascunzându-și scopul cel ascuns sub aparență de respect față de Dumnezeu, încercă să trezească nemulțumirea față de cele care guvernau ființele cerești, lăsând să se înțelegă că elie împune a resentții care nu erau necesare. Din moment ce erau slăbiți ei suferinți care nu erau necesare. Din moment ce fiind că Dumnezeu procedase nedrept și el dănd onorarea supremă lui Hristos. El pretindea că aspirință la o putere și onorare mai mare, nu urmărea înălțarea de sine, el căuta să asigure libertatea pentru toți locuitorii cerului; că pe catina ascensia ei ar putea ajunge la o stare mai înaltă de existență.

Dumnezeu în mila Sa cea mare a suportat îndelung pe Lucifer. Nu l-a îndepărtat imediat din stăruirea lui înălțată atunci când pentru prima oară și-a permis un spate de nemulțumire, nici chiar atunci când a început să dea pe față prezențile lui în ceruri multă vreme. Mereu și mereu i s-a oferit lertarea cu condiția pocăinței și a supunerii. Asemenea eforturi pe care numai iubirea și înțelepciunea infinită le putea sprijini, au fost făcute pentru a-l convinge de răzăchrea lui. Spiritul de nemulțumire nu fusese cunoscut nicodată în ceruri. Nici chiar legea natura adevărată a simțămintelor lui. Dar atunci când s-a dovedit că nemulțumirea lui nu are motiv. Lucifer, a fost convins că era greșit, că cerințele divine erau drepte, și că ar fi trebuit să le recunoască cu abur înțineria cerului întreg. Dacă atunci ar fi făcut lucrul acesta, s-ar fi arzat pe sine și pe mulți alți îngeri. Până la data aceasta nu părăsise cu totul supuneră față de Dumnezeu. Cu toate că părăsise poziția de hierarhii orozilor, dacă ar fi vrut să se întoarcă la Dumnezeu, să ocupe locul destinat lui în planul cel mare al lui Dumnezeu, ar fi fost pus înarși în slujbă. Dar mindria l-a împiedicat să se supună. El și-a apărut cu insistență călea, a susținut că nu are nevoie de pocăință, și s-a angajat cu toată în lupta cea mare, împotriva Răzătorului său.

Toate puterile minții lui lucisute au fost puse în slujba amăgăchii, pentru a-și asigură alinația înșelărilor, care fuseseră sub controlul lui. Chiar farul lui Hristos îl avertizase și îl sfătuiseră a fost interpresat pentru a stăui planurilor lui de trădare. Acelora a cărat încredere până de jubite li legese mai strins de el, Satana le spunea că a fost judecat greșit, că poziția lui nu era pretenziată, și că libertatea avea să-i fie restimată. De era prezentarea onorată a cavăntorului lui Hristos și trecut în porverture și în înșelăciunea dărcocă, acuzința pe Fiul lui Dumnezeu de un plan care să-l umilosească înaintea locuitorilor cerului. A mai încercat să facă și o legătură falsă între cei și îngeri rămași credincioși. Pe toți aceia pe care nu l-a putut supune și nu l-a putut aduce cu toată de partea lui, i-a acuzat de indiferență față de interesele ființelor cerești. Chiar lucrarea pe care o făcea el, o punea pe seama acelora care rămăseseră credincioși lui Dumnezeu. Și pentru a-și susține acuzația de nedreptate a lui Dumnezeu față de el, a

recurs la interpretarea tendențioasă a cuvintelor și faptelor Creatorului. Metoda lui era să încureze pe îngeri cu argumente subtile cu privire la planurile lui Dumnezeu. A înbrădat în mister tot ce era simplu și printr-o perverdire mălăstră a aruncat îndoielă asupra declarațiilor celor mai lămurite ale lui Tebova. Poziția lui înaltă, într-o legătură atât de strinsă cu conducerea divină, a dat mai multă putere colțarilor lui și mai puțin au fost înduși în eroare ca să se amesească cu el în răzvrătire împotriva autorității Cerului.

Dumnezeu în înțelepciunea Sa a îngăduit Satanei să-și continue lucrarea, pînă cînd spiritul de nemulțumire a să de ca rod o revoluție activă. A fost necesar ca planurile lui să se deslășoare din pînă, pentru ca natura și tendința lor adevărată să poată fi văzute de toți. Lucifer, hervormul cel uns, fusese foarte mult înălțat; El era mult iubit de ființele cerești, iar înființorii lui asupră lor era puternică. Guvernarea lui Dumnezeu includea nu numai pe locuitorii cerului ci și toate lumile pe care El le crease; dar Satana aștepta să dăcă ar fi putut atrage pe îngeri cerului împreună cu el la răscăală, ar fi putut atrage și celelalte lumi. El și-a prezentat cu măiestrie punctul de vedere folosind înțelepciunea și denaturarea pentru a-și atinge scopul. Puterea lui de amăgire era foarte mare, și ascunzându-se sub o masă de înșelăciune, câștigase teren. Nici chiar îngeri cel rămași credincioși nu puteau discerne deplin caracterul lui și nici nu puteau vedea unde avea să ducă lucrarea lui.

Satana fusese atât de mult onorat și toate faptele lui erau atât de învismintate în taină, înrăt era greu să se descopere înșelătorii natura adevărată a lucrării sale. Pînă ce n-a ajuns la dezvoltarea deplină, păcatul n-a părut atât de rău precum era. Deoarece pînă atunci nu avuseseră nici un loc în Universul lui Dumnezeu, ființele sfinte nu aveau nici o idee cu privire la natura și la răutatea lui. Ele nu puteau vedea urmele teribile care aveau să se producă ca urmare a lențării lui Dumnezeu. La început Satana își ascunsesse lucrarea sub o măștrărire amăgitoare de laifiative față de Dumnezeu. El pretindea că urmărește să promoveze onorarea lui Dumnezeu, stabilitatea guvernării Sale și binele tuturor locuitorilor cerului. În timp ce strecura nemulțumirea în mintea înșelătorilor de sub conducerea lui făcea cu măiestrie să apară că el căută să îndepărteze nemulțumirea. Cînd sustinea că trebuie făcute schimbări în ordine și în legile guvernării lui Dumnezeu, făcea această motivință că ele erau necesare pentru a păstra armonia în ceruri.

În procedeele Sale cu păcatul, Dumnezeu a folosit numai dreptatea și adevărul. Satana fusese folosit ceea ce Dumnezeu nu putea — linguirea și amăgirea. El căuta să înăfițice cuvințele lui Dumnezeu și reprezenta enopul planul Său de drept atuncî când a dat legi și făcătoarii locuitorilor cerului; că atunci cînd cerul supurere și ascultarea de la creaturile Sale, căuta numai înăfițarea de Sine. De aceea trebuia demonstrat înaintea locuitorilor cerului ca și al celorlalte lumi că guvernarea lui Dumnezeu era dreaptă, în Legea Sa era desăvîșită. Satana a făcut să pară că el căuta să promoveze binele. Unii vorveduți, căceăderii adevărat al uzurpatorului, și și scopul lui real, trebuia să fie înălțarea de toți. El trebuia să aibă timp pentru a se demasca prin lucrările lui nelegiuite.

Satana puterea pe seama Legii și guvernării lui Dumnezeu discordia pe care scutinea lui o provocase în ceruri. Toate relele, spunea el, erau urmarea conducerii divine. El pretindea că scopul lui era să îmbunătățească întotdeauna lumea. De aceea era necesar ca să demonstreze natura pretențiilor sale și să arate efectul schimbărilor propuse în Legea divină. Propria lui lucrare urma să-l condamnă. Satana pretinse de la început că nu se răzvrătise, dar Universul întreg trebuia să vadă pe amăgitorul demascat.

Chiar și atunci când s-a hotărât că el nu mai putea rămâne în cer, înpețimea lui n-a distrus pe Satana. Deoarece numai suferința din iubire poate fi primită de Dumnezeu, demoralizarea creaturilor Sale trebuie să se întemeieze pe o convingere cu privire la dreptatea și la mila Sa. Locuitorii cerului și al celorlalte lumi, fiind nepregătiți să înțeleagă natura sau consecințele păcatului, nu puteau vedea dreptatea și mila lui Dumnezeu în distrugerea lui Satana. Dacă ar fi fost adus imediat la înexistență, el ar fi slujit pe Dumnezeu din teamă și din iubire. Influența amăgitorului n-ar fi fost pierdută și nici spiritul de revoltă n-ar fi fost îndepărtat cu totul. Răzvrătirea trebuia să se îndepărteze și să ajungă la maturitate. Pentru binele Universului întreg de-a lungul veacurilor venice, Satana trebuia să-și dezvolte mai deplin principiile, pentru ca acuzațiile lui aduse împotriva guvernării divine, să fie văzute de ființele create, în lumina lor adevărată, pentru ca dreptatea și mila lui Dumnezeu precum și imutabilitatea Legii Sale să fie pentru todeauna așezate în afara oricărei discuții.

Răzvrătirea lui Satana urma să fie o lecție pentru Univers de-a lungul veacurilor viitoare, ca o mărturie continuă cu privire la natura și la urmările grozave ale păcatului. Efectul conducerii lui Satana, urmările ei asupra îngerilor și a oamenilor, aveau să arate care urmau să fie roadele lepădării autorității divine. Aceasta trebuia să dea mărturie despre faptul că de existența guvernării lui Dumnezeu și a Legii Sale depindea buna stare a tuturor creaturilor pe care El le făcuse. Astfel istoria acestei experiențe grozave de răzvrătire urma să fie o oportunitate continuă pentru toate inteligențele sfinte venindule să mai fie amăgite cu privire la natura fărădelegii, să le ferescă de a mai săvârși păcatul și a suferi pedeapsa pentru el.

Până la încheierea luptei din ceruri, marea uzurpatoare continuă să se îndreptățescă. Când i s-a adus la cunoștință că împreună cu toți simpatizanții lui trebuia să fie alungat din locuințele străduite, atunci conducătorul răscului și-a marnifestat cu îndrăzneală nemulțumirea față de Legea Creatorului. El și-a reafirmat susținerea că îngerii nu trebuia să fie controlați, că ei trebuia lăsați să-și urmeze propria lor voință, care avea să-l conducă în mod corect. El a denunțat încredințele divine cu fiind o restrângere a libertății lor și a declarat că scopul lui era să asigure desființarea Legii; că libertatea de această restricție, oțtile cerești puteau să intre într-o stare de existență mai înaltă și mai slăbită.

Satana împreună cu oastea sa au aruncat într-un deplin acord ocară rebeliunii lor asupra lui Hristos, declarând că dacă n-ar fi fost muștrați nu s-ar fi răsculat niciodată. Acești incăpăținați și disprețuitori în lipsa lor de loialitate, căutând zadarnic să răstoarne guvernarea lui Dumnezeu, pretrăzind

totuși în mod batjocoritor a fi victime nevinovate ale puterilor opresoare, Marele răzvrătit împreună cu cei care-l împătuzau, au fost alungați în cele din urmă din cer.

Același spirit care s-a dat pe față în rebeliunea din cer inspiră și rebeliunea de pe pământ. Satana a continuat cu oamenii același fel de a proceda pe care l-a avut și față de înger. După lui domnește astăzi în filii neascultării. Asemenea lui el caută să îndreptățesc restricțiile Legii lui Dumnezeu și flegăduiesc oamenilor libertatea prin călcarea preceptelor ei. Mustrarea păcatului trezește înăci spiritul urii și îl împotriviții. Când solii de avertizare ale lui Dumnezeu sunt prezentate conștient, Satana conduce pe oameni să se îndreptățescă și să caute aprobarea alora pentru calca lor păcătoasă. În loc să-și îndrepte greșelile, ei își manifestă indignarea față de cei care muștră că și când aceasta ar fi singura cauză a greutăților. Din zilele dreptului Abel până în vremea noastră această este spiritul care s-a manifestat față de acela care au îndrăznit să muștre păcatul.

Satana a smâgbit pe om pe măsură cât putea prin aceeași reprezentare falsă a caracterului lui Dumnezeu pe care o practicase în ceruri, făcându-l să fie privit ca aspru și tiranic. Și a reușit să ajungă atât de departe, încât să declare că restricțiile nejustificate ale lui Dumnezeu au dus la căderea omului ca și la răzvrătirea lui.

Dar Cel venic a declarat cu privire la Sine: „Domnul, Dumnezeu este un Dumnezeu plin de îndurare și milostiv, încet la mânie, plin de bunătate și credincioșe, care își iube dragostea până în mil de neamuri de oameni, iară fărădelegile, răzvrătirea și păcatul, dar nu socotește pe cei vinovați drept nevinovați”. (Exod 34,6,7)

Prin alungarea lui Satana din ceruri, Dumnezeu și-a dat pe față dreptatea și a păstrat onoarea tronului Său. Dar atunci când omul a păcătuit supunându-se amăgitorului, acestul duh de căzută, Dumnezeu a dat dovada iubirii Sale, dând pe singurul Său Fiu să moară pentru neamul omeneș căzută. În ispășire s-a descoperit caracterul lui Dumnezeu. Argumentul cel puternic al crucii demonstrează Universului întreg că drumul păcatului pe care Lucifer l-a ales nu putea fi pus în niciun fel pe seama guvernării lui Dumnezeu.

În lupta dintre Hristos și Satana, în timpul lucrării pă-mîntești a Mîntuitorului, caracterul marelui amăgitor a fost demascat. Nimic altceva n-ar fi putut dezastruționa atât de mult pe Satana din simpatia îngerilor cerești și a întregului Univers rămas credincios, cum a făcut-o kupta lui ceruții împotriva Mîntuitorului lumii. Hula îndrăzneată din cererea lui ca Hristos să i se închine; obrăznicia lui încrezută, de a-l duce pe virful muntelui și pe streșina templului; intenția lui plină de viclenie când îl ceru să se arunce de pe înălțimea amestătoare; răutatea neadormită cu care-L urmărea dintr-un loc în altul, inspirînd inimile preoților și ale poporului ca să lepede iubirea Sa și în cele din urmă să strige: „Răstignește-L! Răstignește-L!”; toate acestea au provocat ulmirea și îndig-narea Universului.

Satana a fost acela care a îndemnat lumea să lepede pe Hristos. Principul păcatului și-a exercitat toată puterea și viclenia pentru a distruge pe Isus; deoarece a văzut că dragostea și mila Mîntuitorului, simpatia și grija Lui iubitoare, prezen-

Dar Hristos a venit pe pământ, nu numai să aducă la îndeplinire mîndreţea omului, să sufere şi să moară. El a venit să „preînălţeze Legea” şi „mărească să fie”. Nu numai pentru că locuitorii acestui pământ să privescă Legea aşa cum ar trebui privită, ci că să se demonstreze tuturor lumilor din Univers că Legea lui Dumnezeu este de neşchimbă. Dacă cereţiile ei s-ar fi putut anula, atunci Fiul lui Dumnezeu n-ar fi trebuit să-şi dea viaţa pentru a împlini nelegiuităţea. Moartea lui Hristos dovedeşte că ea este de neşchimbă. Iar jertfa la care a îndemnat iubirea înfîmîată pe Tătăl şi pe Fiul, a păcătoşilor să fie minţuiri, demonstrează întregul Univers — că nimic mai mult decît acest plan de ispăşire nu putea fi făcut — cu dreptatea şi mila sînt temelii Legii şi guvernării lui Dumnezeu.

În aducerea la îndeplinire a judecării finale se va vedea că nu există nici un motiv pentru existenţa păcatului. Când judecătorii a tot pămîntul va întreba pe Satana: „De ce te-ai răzvrătit împotriva Măi şi Măi. Jertfa de supuşii Împărăţiei Mele?”, înfăţişarea păcatului nu va putea aduce vreo scuză. Orice gură va fi închisă şi toate ochii răzvrătiţi vor fi fără cuvînt.

Crucea de pe Calvar. În timp ce declară Legea ca fiind de neşchimbă, face cunoscut Universului că jertfa păcatului este moartea. În strigătul pe moarte al Mîntuitorului „S-a stîrşit”, a bîrnut clopotul de moarte al Satanei. Lupta cea mare care durase atîta vreme, s-a hotărît atunci, iar cursîrea finală a păcatului a fost asigurată. Fiul lui Dumnezeu a trecut prin porţile mormîntului, pentru ca „prin moarte să nîmicească pe acela care avea puterea morţii, pe diavolul”. (Evr. 2:14). Dorinţa lui Lucifer după înălţare de sine îl făcuse să spună: „Ami voi înălţa tronul mai presus de stelele lui Dumnezeu... Voi fi ca Cel Pres înălţ”. Dar Dumnezeu decideră: „Te voi face ca cenusa pe pămînt... şi niciodată nu vei mai fi”. (Is. 14: 13,14; Ezech. 28:18,19). Căci iată, vine ziua, care va arde ca un cupur. Toţi cei trîmbes şi cei cei răi, vor fi ca miriştea: ziua care vine îl va arde, zice Domnul ostilor, şi nu le va lăsa nici rădăcină nici ramură”. (Măi. 4:1).

Întregul Univers va fi marior cu privire la natura şi la urmările păcatului. Şi distrugerea lui totală, care a început ar fi provocat ingerilor frică iar lui Dumnezeu dezonore, va îndreptăţi acum iubirea Sa şi-l va restabili onorarea în faţa Universului finitelor care-şi găseau plăcerea să facă voia Sa şi în a căror inimă este Legea Sa. Niciodată nu se va mai da pe faţă păcatul. Cuvîntul Domnului spune: „Memoria nu va vine de două ori”. (Naum 1:9). Legea lui Dumnezeu, pe care Satana a declarat-o a fi un jug al robiei, va fi cinşită ca Legea a libertăţii. O creaşune încercată şi trecut prin experienţă, nu va mai fi niciodată îndepărtată de la supărarea faţă de Acela al cărui caracter a fost deplin dat pe faţă înaintea lor: ca fiind iubire nepătrunsă şi înţelepciune înfîmîată

You have just read all or most of **chapter 29** from the book, *The Great Controversy*, in the **Romanian Language**. This chapter, other chapters, and part or all of the entire book are available on special order in quantity amounts in 23 languages.

PRINTED BY:

TRAIL GUIDES - BOX 300, ALTAMONT, TN 37301 USA

FOR FURTHER INFORMATION AND LITERATURE, PLEASE CONTACT:

tau lumii caracterul lui Dumnezeu, Satana a pus în discuţie toate susţinerile Fiului lui Dumnezeu şi a folosit pe omenii ca unelte ale sale pentru a umple viaţa Mîntuitorului de suferinţă şi de durere. Încălţarea şi necetarea prin care căutăm să zadărnicească lucrarea lui Isus, ura dată pe faţă prin copiii neascultării, acuzaşile lor nemiloase împotriva Aceluia a cărui viaţă era un exemplu de bunătate fără egal, toate acestea izvorau dintr-o răzbumare profundă. Focul învidiei şi al rădăşii moartii pînă acum, ura şi dorinţa de răzbumare au izbucnit pe Calvar împotriva Fiului lui Dumnezeu, în timp ce tot cerul pînă îngrozit scena.

Cînd jertfa cea mare a fost adusă, Hristos S-a înălţat la cer rezundînd adonarea ingerilor pînă ce nu a prezentat cerşea: „Vreau ca acolo unde sînt Eu, să fie împreună cu Mine şi acela pe care Mi i-sai dat Tu”. (Ioan 17:24). Atunci, cu o iubire şi o putere de necesită, a venit răspunsul de la tronul Tătălului: „Toţi ingerii lui Dumnezeu, să I se închine”. (Evr. 1:6). Asupra lui Isus nu rămăsese nici o păsi. Urmlirea Lui fiind terminată, jertfa Lui fiind deplină, I s-a dat un nume care este mai presus de orice nume.

Vine Satanei era acum fără scuză. El îşi dezlănuise adevăratul caracter de mîndnos şi uidegă. S-a văzut că acelaşi spirit care inspirase pe filii omenilor care se găseau sub puterea lui, ar fi fost dat pe faţă decî I s-ar fi încredinţat să aibă stăpînire peste locuitorii cerului. El susţinuse că neascultarea de Legea lui Dumnezeu ar fi adus libertate şi înălţare; dar s-a văzut că a avut ca urmare sclavie şi degradare.

Acuzaşile mîndreţei ale lui Satana cu privire la caracterul şi guvernarea lui Dumnezeu au apărut acum în adevărată lor lumînă. El acuzase pe Dumnezeu de înălţare de sine atunci cînd a cerut supunere şi ascultare din partea creaturilor Sale, şi declarase că, în timp ce Creatorul cerea lepădare de sine de la toţi ceilalţi, El nu practicase jertfă de sine, şi nu făcuse nici un sacrificiu. Acum s-a văzut că pentru minşirea neamului omenesc căzut, Conducătorul Universului făcuse sacrificiul cel mai mare pe care-l putea face iubirea: căci „Dumnezeu era în Hristos împăcînd lumea cu Sine”. (2 Cor. 5:19). S-a mai văzut că în timp ce Lucifer deschisese uşa pentru intrarea păcatului prin dorinţa lui de onoare şi întîlţare, Hristos, pentru a distruge păcatul, Se umilise şi Se făcuse ascultător pînă la moarte.

Dumnezeu şi-a dat pe faţă dezaprobarea faţă de principiile rebelliunii. Tot cerul a văzut dreptatea Sa descoperită, sînt în condamnarea Satanei ei şi în răscumărarea omului. Lucifer declarase că decî Legea lui Dumnezeu este de neşchimbă iar pedepşa nu putea fi înălţată, orice cîştător al ei, trebuia să fie pe veci lipsit de favoarea Creatorului. El prezentă că, neamul omenesc păcătoş să fie aşezat în afara minşirii şi prin aceasta să fie pradă lui de drept. Dar moartea lui Hristos era un argument în favoarea omului, care nu putea fi contrazis. Pedepşa Legii a căzut peste Acela care era egal cu Dumnezeu, iar omul avea posibilitatea să primescă îndreptăşirea lui Hristos şi prînz-o viaţă de pocălniş şi de umilnîp, să biruiască, aşu, cum Fiul lui Dumnezeu a biruit asupra puterii Satanei. În felul acesta Dumnezeu este drept şi în acelaşi timp poate să îndreptăşescă pe acela care crede în Isus.

O EPOCA DE INTUNERIC SPIRITUAL

ROMANIAN - GG 3

din toate părțile lumii. Mai mult decât atât, papei — i-au fost date chiar titlurile Dumnezeilor. A fost numit „Domnul Dumnezeu” (vezi apendicele) și a fost declarat infalibil. El pretinde închinarea tuturor oamenilor. Această pretenzie a fost ridicată de Satana în pustia Isptel și este încă cerută de el prin biserica Romei, și mulțimi imense sînt gata să-i jădăcă închinare.

Dar aceia care se tem de Dumnezeu și-L respectă, înfrim-pina această încumetare strigătoare la cer așa cum și Hristos a înfrum-pinat pretențiile vrăjmasului cetui vicelan: „Domnolul Dumnezeului tău să te inclini și numai Lui să-i slujești” (Luca 4,8). Dumnezeu n-a dat nici măcar o laudă în Cuvîntul Său prin care să fi desemnat vreun om a fi capul bisericii. În-vă-țura despre supremăția papală se opune direct învățăturii Scripturilor. Papa nu poate avea nici o putere peste biserică lui Hristos afară de aceea luată prin uzurpare.

Romaniții au sărătur în a aduce Protestanților acuzația de eretic și de desăpătire voltă de adevărată biserică. Dar aceste acuzații li se aplică mai degrabă lor. Ei sînt aceia care au părăsit scagul lui Hristos și s-au depărtat de „credința care a fost dată sfinților odată pentru totddeauna”. (Iuda 3).

Săltuna vîin bine că Sfințele Scripturi vor face pe oameni în stare să discearnă amăgîile lui și să înfrîngă puterea. Chiar Mîntuitorul lumii a rezistat atacului lui prin Cuvînt. La orice tuc, Hristos prezenta scutul adevărului veșnic, spul-ineptura și puterea Cuvîntului. Pentru ca Satana să-și poată menține stăpîntura Sa asupra oamenilor și pentru a întema autoritatea uzurpatorului papal, trebuia să-l lîină în necunoștință față de Scripturi. Biblia ar fi înălțat pe Dumne-zeu și ar fi asezat pe oameni mîrgîniți în adevăra lor pozi-ție; de aceea adevăratele ei sînt trebuiau ascunse și oprimăte. Acestui logit a fost adoptat de biserica romană. Timp de sute de ani circulația Bibliei a fost interzisă. Oamenilor le-a fost interzis să o citească sau să ală în case, iar preoții și prelații fără principii interpretau învățăturile ei pentru a sus-ține pretențiile lor. În felul acesta papa a ajuns să fie recu-noscîut aproape în general cu vicerege al lui Dumnezeu pe pl-mîni, înzestrat cu autoritate peste biserică și stat.

Descoperitorul răfăcirii fiind îndepărtat, Satana lucra după cum îl era voină. Răfăcirea afirma că papăstăva urma să cu-teze schimbarea venilor și a legilor”. (Dan, 7,25). Această lucrare n-a fost o acțiune usoră. Pentru a oferi conștientilor de la păgînism un înlocuitor pentru închinarea la idoli, și în felul acesta să-i încurajeze a primi cu nume de creștinismul, închinarea la chipuri și în moște a fost introdusă treptat în serviciul divin creștin. Decretul unui consiliu general (vezi apendice) a stabilit în ete din urmă aceste sisteme de idol-atrie. Pentru a completa lucrarea multitoare, Roma s-a încu-mecat să scotă din Legea lui Dumnezeu, porunca a doua care oprește închinarea la chipuri și să împărăta porunca a zecea în două, pentru a păstra numărul.

Dar, spiritul de cedare față de păgînism a desohis calea pentru o altă desprețuire a autorității cerului. Satana, lucrînd prin conducătorii neconșcrați ai bisericii, s-a armeșteat și în porunca a pitru și a încușat să îndepărteze vechiul Sabul, zînu pe care Dumnezeu a binecuvîntat-o și a sfințit-o (Gen. 2,2,3). Iar în local ei să înalte sărbătorea păzită de păgînii ca „vene-rabila și a soarelui”. În început, necastă vchimbare n-a fost încet-

O epocă de întuneric spiritual

Apostolul Pavel în a doua sa epistolă către Tesaloni-teni, a prezis o mare cădere de la credință care urma să aibă ca rezultat înlemnerea puterii papale. El declara că ziua lui Hristos nu va veni „înainte ca să fi venit lepădarea de cre-dință și de a se descoperi omul fără-legei, fiul pierzării, protivnicul, care se înalță mai presus de tot ce se numește „Dumnezeu”, sau de ce este vrednic de închinare. Așa că se va azeza în Templul lui Dumnezeu, dîndu-se drept Dumnezeu”. Și mai departe apostolul avertizează pe frații săi că: „Taina fără-legei a și început să lucreze”. (2 Tes.2,3,4). Chiar în acea dată timpurie el a văzut, strecurîndu-se în biserică rătă-ciri care urmau să îngrețosească drumul pentru dezvoltarea papalității.

Început cu început în lînște și pe furis, apoi mai deschis pe măsură ce creștea în putere și dădea stăpînire peste mintile oamenilor, „taina fără-legei” și-a continuat lucrarea ei amăgitoare și huloitoare. Apropoe pe nesimțite obiceiurile păgînismului și-au găsit intrarea în biserica creș-tină. Spiritul de compromis și de asemănare au fost reținute pentru o vreme de persecuțiile crude pe care biserica le-a suferit sub păgînism. Dar cînd persecuția a încetat, iar creș-tinismul a intrat în curțile și palatele împărățitorilor, a fost lăsată la o parte simplitatea umilă a lui Hristos și a apostolilor Lui în schimbul pompei și mîndriei preoților și conducătorilor păgîni. În locul corințelor lui Dumnezeu au fost puse teorii și tradiții onenosti. Cînvîrtirea cu rîmele a lui Constantin, în prima parte a secolului al IV-lea, a produs o mare bucurie; iar lumea îmbrăcată cu o formă a neapînării, a pătruns în biserică. Atunci lucrarea de stricăciune a înalțet respete. Păgî-nismul care pătra că fusese învins, deveni birător. Spiritul lui stăpînea biserica. Învățăturile, ceremoniile și suscripțiile lui au fost introduse în credința și închinarea prețioșilor ur-mași ai lui Hristos.

Acestă înțelegere între păgînism și creștinism a dat nys-tere la „omul fără-legei” prezis în profetei ca unul care se împotrivesc și se înalță pe sine mai presus de Dumnezeu. Acel sistem urig de religie falsă este epocodora puterii lui Săltuna — un monument al eforturilor lui de a se azeza pe tron pentru a conduce pămintul după voina lui.

Satana mai încercase odată să se înțeleagă cu Hristos. A venit la Fiul lui Dumnezeu în pustia Isptel și arătîndu-l toate împărățiile lumii, împreună cu slava lor, s-a oferit să dea totul în minile Sale, dacă ar fi recunoscut supremăția prin-tului întinericului. Hristos a mîstărat pe Isptitorul senei și l-a obligat să plece. Dar Satana are un succes mai mare: pre-zentînd aceeași isptă omului, pentru a-și asigura cîștiguri și onorinji oamenilor, biserica a fost inspirată să caute favoarea și sprîjinul oamenilor mai răl pămîntului; și lepădînd astfel pe Hristos ea a fost amăgă să încheie un legămint cu reprezen-tantul Satanei — episcopul Romei.

Una dintre învățăturile de seamă ale Romanismului este accen că papa este cel puțin vizibil al întregel biserici a lui Hristos, investit cu autoritate supremă peste episcopii și preoții

cată pe faţă. În primul veacuri Sabatul cel adevărat a fost Iisus de toţi creştinii. El era geloş pe onoarea lui Dumnezeu, şi, crezând că Legea Sa este de neschimbat, au păzit cu răvnă sfîntenia preceptelor ei. Dar Satana a lucrat ca o mare subtilitate prin agenţii lui pentru a-şi atinge scopul. Pentru ca atenţia poporului să poată fi atrasă asupra dumniei, această a fost declarată ca sărbătoare în cinstea învierii lui Hristos. Slujbele religioase au fost înţinute în ea; era totuşi privită ca o zi de recreere, Sabatul fiind încă păzit cu sfîntenie.

Spre a pregăti calea pentru lucrarea pe care plănuise să o îndeplinească, Satana făcuse pe Iudei, înainte de venirea lui Hristos, să împovăreze Sabatul cu cele mai stricte exigenţe, făcînd din păzirea lui o povară. Acum, folosind lumina falsă în care reuşise să-l facă a fi privit, a aruncat oară asupra lui cel din Iudaea o instituţie evreiască. În timp ce creştinii în general continuau să păzească dumnică drept o sărbătoare a bucuriei, i-a condus să facă din Sabat o zi de post, o zi de amărăciune şi tristete, pentru a arăta ura faţă de Iudaism.

În prima parte a sec. al IV-lea, împăratul Constantin a emis un decret care făcea din dumnică o sărbătoare publică în întreg Imperiul Roman (vezi apendicele). Ziua soareită a fost dinastă de către suptul lui păgini şi a fost onorată de creştini; politica împăratului era aceea de a uni interesele adverse ale creştinismului şi păgînismului. El a fost îndemnat să facă acest lucru de către episcopii bisericilor, care inspirăţi de ambiţii şi însetaţi de putere, nu înţeles că dacă vo fi păziţi aceştia zi atît de către creştini cît şi de păgini, aceasta va urma primirea cu numele a creştinismului de către păgini şi în felul acesta puterea şi gloria bisericilor vor creşte. Dar în timp ce mulţi creştini temători de Dumnezeu erau conduşi treptat să primească dumnică ca avînd un anume grad de sfîntenie, ei socoteau încă Sabatul cel adevărat ca sfîntul Domnului şi-l păzeau în ascultare de porunca a patra.

Arhiamăgitorul nu-şi terminase lucrarea. El s-a hotărît să adune lumea creştină sub steagul său şi să-şi exercite puterea prin viceregelul lui, pontiful cel mîndru, care se pretindea a fi reprezentantul lui Hristos. Prin păgini pe jumătate convertiţi, prin prelaţii ambliţoşi şi prin credincioşii iubitori de lunc, şi-a îndepănat planul. Din timp în timp, au fost înalte mari concilii, în care erau convocăi demnitari ai bisericilor din toată lumea. Apocrope în fiecare conciliu Sabatul pe care Dumnezeu îl instituise era coborît din ce în ce mai mult, în timp ce dumniea era în consecinţă udată înălţată. În felul acesta sărbătoarea păgînă a ajuns în cale din urmă să fie onorată ca o instituţie divină în timp ce Sabatul biblic a fost declarat o rătăciată a Iudaismului iar păzitorii lui au fost declaraţi bestemăti.

Marele apocriptat reuşise să se frămte „mai presus de ce se numeşte Dumnezeu sau ce este vreednic de închinare” (2 Tes. 2:1). El îndărmise să schimbe singurul precept al Legii divine care întocpea fără greş toată omniairea către viul şi adevăratul Dumnezeu. În porunca a patra, Dumnezeu este descoperit ca Creatorul cerului şi al pămîntului şi prin aceasta se descebeşte de toţi zeii faşi. Doarcece era o amintire a lucrării de creaţiune, ziua a şaptea a fost simplită ca zi de odihnă pentru omnia. Ea a fost destinată să păstreze conţinutul în minţile oamenilor

pe viul Dumnezeu ca lucru al existenţei şi ca obiect de închinare şi adorare. Satana se luptă să întorească pe oameni de la devotamentul lor faţă de Dumnezeu şi de la ascultarea de Legea Sa; de aceea îşi îndreapă eforturile în deosebi împotriva poruncii care arată pe Dumnezeu ca Creator.

Protestanţii susţin acum că invieren lui Hristos, în ziua dumniei a făcut din ea Sabatul creştin. Dar dovezii din Scriptură lipsesc. Nici o onoare de felul acesta n-a fost dată zilei acestei de către Hristos sau apostolii Săi. Păzirea dumniei ca instituţie creştină şi-a avut originea în ceea „întina a frădeleţii” (2 Tes. 2:7) care şi-a început lucrarea chiar în zilele lui Pavel. Unde şi cînd a adoptat Domnul acest prunc al papalităţii? Ce motive temeinic poate fi dat pentru o schimbare pe care Scripturile nu o aprobă?

În veacul al şaselea papalitatea devenise puternic întemiată. Scamurul puterii ei a fost stabilit în cetatea imperială, iar episcopul Romei a fost declarat cap peste întreaga biserică. Păgînismul dăduse locul papalităţii. Balaurul dăduse fiarel „puterea lui, tronul lui, şi o mare stăpînire” (Apoc. 13:2) (vezi apendicele). Si acum au început cei 1260 de ani de persecuţie papală prezăşi în profeţiile lui Daniel şi Apocalipsei. (Daniel 7:25; Apoc. 13:5-7). Creştinii au fost obligaţi să aleagă fie să-şi părăsească integritatea şi să primească ceremoniile şi închinarea papală, fie să-şi petreacă viaţa în închisoare sau să saure moartea pe roşia, pe rug sau de secerenă călăului.

Acum s-au împlinit cuvintele lui Iisus: „Veţi fi daţi în mînilor lor plină şi de părinţii, fraţii, rudele şi prietenii voştri; şi vor anura pe mulţi dintrre voi. Veţi fi uşi de toţi din prindina Numelui Meu”. (Luca 21:16,17). Persecuţia s-a desfăşurat asupra celor credincioşi cu o mare furie dect orînd mîl înainte, iar lumea a devenit un limens cîmp de lupă. Pentru sute de ani biserică lui Hristos şi-a găsit scripura în izolare şi întineric. Cîci zice profetul: „Şi femeia a fugit în izolare şi într-un loc pregătit de Dumnezeu, ca să fie hrănită acolo o mît două sute şasezeci de zile”. (Apoc. 12:6).

Înălţarea bisericii Romei la putere a marcat începutul Evului întunecat. Pe măsură ce puterea ei creştea, întinericod devenea mai profund. Credinţa a fost transferată de la Hristos, temăntă sen adevărată, la Papa de la Roma. În loc să se întoreadă în Fiul lui Dumnezeu pentru tercen păcîtorilor şi pentru mîntuirea veşnică, oamenii priveau la papa, la preoţii şi prelaţii cărora ei le dădeau autoritatea. Ei erau învaţaţi că papa era mijlocul lor pămîntesc, că nimeni nu se putea apropia de Dumnezeu dect prin ei, şi că ei sătea în locul lui Dumnezeu pentru ei. Pentru motivul acesta trebuia să l se dea ascultarea ce l se cuvenea. O abateră de la cetinţele lui constituia un motiv suficient pentru cea mai aspră pedepsă care venea peste trupurile şi suietice ofensatorilor. În felul acesta minţile oamenilor erau înbarse de la Dumnezeu, către oameni greşiţi, cu delecte şi cruzi ba mai mult, chiar către prinţul întinericului, care-şi exercita puterea prin ei. Pămîntul era maseat într-un veşmint de sfîntenie. Cînd Scripturile sint îndepărtate, iar omul ajunge să se privească pe sine ca fiind suprem, trebuie să ne aşteptăm numai la înşelătorie, amăgire şi nelegiuire joielci. Odată cu înlipren legilor şi tradiţiilor omeneşti s-a dat pe faţă corupţia care totdeauna se naşte din îndepărtarea Legii lui Dumnezeu.

Acelea au fost zile primejdioase pentru biserica lui Hristos. Credincioșii purtători de steag erau fără îndoielă pușini. Deși adevărul n-a fost lăsat fără martori, uneori se vorbea totuși că răzăcirea și superstiția vor predomină pe deplin, iar activitatea religioasă va fi îngustă de pe pământ. Evangheliul a fost pierdut din vedere, formele religioase deveneau mai numeroase iar oamenii erau împovărați tot mai mult cu obligații riguroase.

Ei nu erau numai învățați să privească la papa ca mijlocitor al lor, dar și să-și pună încrederea în propriile lor fapte ca ispășire pentru păcat. Pelerinajele lungi, faptele de penitență, închinarea la moaște, mălăurea de biserică, altare și morminte sfinte, plata de sume mari, pentru biserică — toate acestea și multe altele ascărmătoare erau încurajate pentru a îndepărta mânia lui Dumnezeu sau asigurarea învoarei Sale; cu cînd Dumnezeu ar fi fost ca oamenii, care s-ar fi mîniat pentru lucruri de nimic sau ar fi fost împăcat prin daruri sau fapte de pocăință!

Cu toate acestea vicliul era răspîndit, chiar printre conducătorii bisericii Romane, iar influența ei părea să crească continuu. Spre încheierea sec. al VIII-lea, papaștii au ridicat pretenția că în primele secole ale bisericii episcopii Romei avuseseră aceeași putere spirituală pe care și-o asumaseră acum. Pentru a fundamenta această pretenție au trebuit să fie folosite unele mijloace spre a-i da o aparență de autoritate; și acestea au fost sugerate ușor de către teologii mincinoșii. Au fost născocite de călugări scrieri vechi. Au fost descoperite hotărîri ale Conciliilor despre care nu se auzise mai înainte, și care stabileau supremația generală a papei din primele timpuri. Și o biserică care lepădase adevărul a primit cu lăcomie aceste amăgiri (vezi apendicele).

Puținii ziditori credincioși pe temelia cea adevărată (I Cor. 3:10) au fost uluiți și încurajați atunci cînd absurditățile învățăturii cele rătăcite au împiedicat lucrarea. Ca și ziditorii de pe zădărnice Ierusalimului din zilele lui Neemia, unii erau gata să spună: „Puterile celor ceduc poverile slăbesc, și dărîmăturile sînt multe; nu vom putea să zidim zidul”. (Nem. 4:10). Obosiți de luptă continuă contra porcăcușilor, a înșelăciunii, a nelegiturii și a tuturor celorlalte piederii pe care Salmana le putea născoci pentru a încurca înaintarea lor, unii care fuseseră rădăitori credincioși s-au descurajat; și de dragul păcii și al siguranței pentru averile și viața lor, au părăsit temelia cea adevărată. Alții, neînfricoși de împovărirea vrăjmașilor lor, au declarat fără teamă: „Nu vă temeți de ei; aduceți-vă aminte de Domnul, care este mare și înfricoșat” (Efes. 6:17).

Același spirit de ură și de împovărire față de adevăr a inspirat pe vrăjmașii lui Dumnezeu din fiecare veac și aceeași

veghere și fidelitate s-a cerut de la slujitorii Săi. Cuvintele lui Hristos spuse pentru ucenici se aplică urmașilor Săi de la încheierea vremii: „Cecece vă spun vouă, spun tuturor, ve-ghieți”. (Matei 13:37).

Înturnarea părea să se îndesească. Închinarea la chipuri a devenit aproape generală. Cândelele ardeau înaintea icoanelor cărora le erau înălțate rugăcîni. Obiecturile cele mai absurde și mai superstițioase prețolomau. Minunile oamenilor erau atât de cu totul stîmpinate de superstițiile înclt Judecanta părea că-și pierduse influența. În timp ce preoștii și episcopii erau lubi-tori de plăceri, senzuali și corupți, nu se putea aștepta decît ca poporul care privea la ei drept călăuze să fie cufundați în ignoranță și vicliu.

Un alt pas spre supremația papală a fost făcut atunci cînd în sec. al XI-lea, papa Grigore al VII-lea, a proclamat desăvîrșirea Bisericii Romane. Printre afirmațiile pe care le susținea era una care declara că biserica n-a greșit niciodată, nici nu va putea greși vreodată, după Scripturi. Dar ecenață afirmație nu era însoțită de dovezi din Scriptură. Pontiful cel mîndru mai pretindea puterea de a detrona pe împărați și declara că nici o hotărîre pe care ar fi pronunțat-o el nu putea fi răsturnată de nimeni, ci că era prerogativa lui aceea de a răsturna hotărîrile alora (vezi apendicele).

O ilustrație izbitoră a caracterului tiranic a acestei su-lineri de infalibilitate a fost dată în comportarea față de în-putatul german Henric al IV-lea. Pentru bănuiala de dispreț față de autoritatea papei, acest monarh a fost excomunicat și detronat. Îngrozită de pierderea și trîdnirea prinților lui care erau înrugați la răzvrătire împotriva lui de înmndatul papei, Henric a simțit nevoia de a face pace cu Roma. Împreună cu soția lui și un servitor credincios a trecut Alpii în miezul iernii, ca să se untească înaintea Papei. După soșirea la cas-telul în care se retrăsese papa Grigore, el a fost condus, fără gardienii lui, într-o curte interioară, și acolo, în frigul aspru al iernii, cu capul descoperit și picioarele goale, într-o îmbrăcăminte miserabilă, a așteptat îngăduința Papei de a apărea în fața lui. Pontiful nu s-a îndurat să-i acorde ertare pînă cînd n-a petrecut trei zile în post și mînturire. Chiar și atunci, înplănuit puteu să-și exercite atribuțiile și să-și primească însemnele imperiale numai cu condiția să aștepte hotărîrea papei. Și Origore, încurajat de victorie, susținea cu înfuriare că era de datorita lui să umilească mîndria regilor.

Cît de izbitor este contrastul între mîndria arogantă a acestui pontif disprețuitor și blîndețea și umilinta lui Hristos care se prezintă pe Sine bîndînd la viața inimii ca să intre pentru a aduce ertare și pace, și care a învățat pe ucenicii Săi: „Oricîde vrea să fie cel dintîi între voi, să vă fie rob”. (Matei 20:27).

Veacurile care au urmat au fost martore la o creștere con-tinuu a răstăcirii în învățăturile susținute de Roma. Chiar și

LEGEA LUI DUMNEZEU DE NESCHIMBAT

Chiar în centrul Decealogului, se găsește porunca a patra, așa cum a fost pentru prima dată vestită : „Adu-ți aminte de ziua de odihnă, ca s-o sfințești. Să lucrezi șase zile, și să-ți faci tot lucrul tău. Dar ziua a șaptea este ziua de odihnă închinată Domnului, Dumnezeuul tău : să nu faci nici o lucrare în ea, nici tu, nici fiul tău, nici fiica ta, nici robul tău, nici roaba ta, nici vita ta, nici străinul care este în gasa ta. Căci în șase zile a făcut Domnul cerurile, pământul și marea și tot ce este în ele, iar în ziua a șaptea S-a odihnit : de aceea a binecuvântat Domnul ziua de odihnă și a sfințit-o”. (Exod 20,8-11).

Prin înția solie îngerească, oamenii sînt chemați „să se teamă de Dumnezeu și să-I dea slavă”, și să I se închine ca Creator al cerului și al pământului. Pentru a face lucrul acesta, ei trebuie să asculte de Legea Sa. Înțeleptul spune : „Teme-te de Dumnezeu și păzește poruncile Lui. Aceasta este datoria oricărui om”. (Ecles. 12,13). Fără ascultare de poruncile Sale nici o închinare nu poate fi plăcută lui Dumnezeu. „Căci dragostea lui Dumnezeu stă în păzirea poruncilor Lui. Dacă cineva își întoarce urechea ca să n-asculte Legea, chiar și rugăciunea lui este o scribă”. (1 Ioan 5,3; Prov. 28,9).

Datoria de a ne închina lui Dumnezeu se întemeiază pe faptul că El este Creatorul și că Lui îi datorează existența toate celelalte ființe. Și peste tot în Biblie, unde este prezentată porunca Sa cu privire la respect și închinare mai presus de zeli păgînilor, acolo este citată și dovada puterii Sale creatoare. „Căci toți dumnezeii popoarelor sînt niște idoli, dar Domnul a făcut cerurile”. (Ps. 96,5). „Cu cine Mă veți asemăna, ca să fiu deopotrivă cu el ?” zice Cel Sfințit. „Ridicați-vă ochii în sus, și priviți ! Cine a făcut aceste lucruri ?” „Căci așa vorbește Domnul, Făcătorul cerurilor, singurul Dumnezeu, care a întocmit pământul. — Eu sînt Domnul, și nu este altul !” (Is. 40,25,26; 45,18). Psalmistul zice : „Să știți că Domnul este Dumnezeu ! El ne-a făcut, ai Lui sîntem”. (Ps. 100,3). „Veniți să ne închinăm și să ne smerim, să ne plecăm genunchii înaintea Domnului, Făcătorului nostru !” (Ps. 95,6). Iar ființele sfinte care se închină lui Dumnezeu în ceruri declară, ca motiv pentru care închinarea lor este datorată lui : „Vrednic ești Doamne și Dumnezeu nostru, să primești slava, cinstea și puterea, căci Tu ai făcut toate lucrurile”. (Apoc. 4, 10).

În Apocalips 14 oamenii sînt chemați să se închine Creatorului iar profetia scoate în evidență o categorie care, ca urmare a întreitii solii, păzece poruncile lui Dumnezeu. Una din aceste porunci arată direct către Dumnezeu ca Creator. Porunca a patra declară : „Ziua a șaptea este ziua Domnului Dumnezeuului Tău... căci în șase zile a făcut Domnul cerul și pământul și tot ce este în ele, iar în ziua a șaptea S-a odihnit ; de aceea a binecuvîntat Domnul ziua de odihnă și a sfințit-o”. (Exod 20,10,11). Cu privire la Sabat, Domnul spune mai departe că este „un semn ca să știți că Eu sînt Domnul Dumnezeu vostru”. (Ezech. 20,20). Iar motivul dat este : „căci în șase zile a făcut Domnul cerurile și pământul. Iar în ziua a șaptea S-a odihnit și a răsuflat”. (Exod 31,17).

„Importanța Sabatului ca monument al Creațiunii, este că el păstrează totdeauna prezentul motivul adevărat pentru care închinarea se cuvine lui Dumnezeu” — pentru că El este Creatorul, iar noi sîntem creaturile Sale. De aceea Sabatul stă chiar la temelia închinării divine, căci el ne învață acest mare adevăr în modul cel mai impresionant și nici o altă instituție nu face lucrul acesta. Adevăratul temel al închinării divine, nu numai acela din ziua a șaptea, ci al întregii închinări se găsește în deosebirea dintre Creator și creaturile Sale. Acest fapt mare nu se poate încheia niciodată și nu trebuie uitat niciodată”. (J. N. Andrews, History of the Sabbath, cap. 27). Totdeauna trebuia păstrat acest adevăr în mintea oamenilor, că Dumnezeu a instituit Sabatul în Eden ; și atîta vreme cît faptul că El este Creatorul nostru continuă să fie motivul pentru care să ne închinăm Lui, atîta vreme Sabatul va continua să fie semn și memorial al Său. Dacă Sabatul ar fi fost păstrat pretutindeni, gândurile și afecțiunile omului ar fi fost îndreptate către Creator ca obiect al adorării și al

închinării și niciodată n-ar fi fost vreun închinător la idoli, vreun ateu sau vreun necredincios. Păzirea Sabatului este un semn : al credințioșilor față de adevăratul Dumnezeu, „Acela care a făcut cerul și pământul, marea și izvoarele apelor”. Urmează dar că solia care poruncește oamenilor să se închine lui Dumnezeu și să păzească poruncile Sale le cere în mod deosebit să păzească porunca a patra.

În contrast cu aceia care păzece poruncile lui Dumnezeu și au credința lui Isus, îngerul al treilea, arată către o altă categorie, împotriva rățăcirilor cărora este vestită o avertizare solemnă și înfricoșată : „Dacă se închină cineva fiarei și iconei ei, și primește semnul ei pe feunte sau pe mîna, va bea și el din vinul miniei lui Dumnezeu”. (Apoc. 14,9,10). O interpretare corectă a simbolurilor folosite este necesară pentru înțelegerea acestei solii. Ce este reprezentat prin fiară, prin chip, prin semn ?

Seria profetiilor în care se găsesc aceste simboluri începe cu Apocalips 12, cu balaurul care căuta să distrugă pe Hristos la nașterea Sa. Balaurul este spus că este Satana (Apoc. 12,9) ; el este acela care a determinat pe Irod să dea la moarte pe Mîntuitorul. Dar unealta principală a Satanei care a făcut război cu Hristos și cu poporul Său în primele secole ale erei creștine, a fost imperiul roman, în care păgînismul era religia predominantă. Astfel, în timp ce balaurul reprezintă în primul sens pe Satana, în al doilea sens este un simbol al Romei păgine.

În capitolul 13 (vers. 1-10) este descrisă o altă fiară „ca un leopard” căruia balaurul i-a dat „puterea lui, tronul lui și o stăpînire mare”. Acest simbol, așa cum au crezut majoritatea protestanților, reprezintă papalitatea, care a urmat puterii, tronului și autorității deținute odinioară de imperiul roman. Despre fiara care seamănă cu un leopard este spus : „I s-a dat o gură care rostea lucruri mari și hule... Și-a deschis gura și a hulit împotriva lui Dumnezeu, numele Său și Templul Său și pe cei ce locuiesc în ceruri. Și i s-a dat să facă război cu sfinții și să-i biruiască ; și i s-a dat putere peste toate neamurile și limbile și popoarele”. Această profecție, care este aproape identică cu descrierea cornului cel mic din Daniel 7, arată neîndoios către papalitate.

„I s-a dat putere să lucreze patruzeci și două de luni”. Iar profetul spune : „Am văzut unul din capetele ei rînit de moarte”. Și iarși : „Cel care duce pe alții în robie trebuie să meargă și el în robie” ; „cine ucide cu sabia trebuie să fie ucis de sabie”. Cele patruzeci și două de luni sînt același lucru ca o vreme, două vremi și o jumătate de vreme, trei ani și jumătate, sau 1260 de zile, din Daniel 7 — timpul în care puterea papală urma să persecute pe poporul lui Dumnezeu. Această perioadă, este spus în capitolul precedent, a început cu supremația papală, anul 538 d.Hr., și s-a încheiat în anul 1798. La data aceasta papa a fost făcut prizonier de către armata franceză, puterea papală prîmînd rana de moarte. S-a împlinit astfel prezecerea că cine duce pe alții în robie, va merge și el în robie.

În momentul acesta este introdus un alt simbol. Profetul spune : „Apoi am văzut ridicîndu-se din pămînt o altă fiară, care avea două coarne ca ale unui miel”. (Apoc. 13,11). Atît apariția acestei fiare cît și modul în care s-a ridicat arată că poporul pe care îl reprezintă nu se aseamănă cu acela reprezentat în simbolurile precedente. Marile împărății care au stăpînit lumea au fost prezentate profetului Daniel ca niște fiare de pradă, ridicîndu-se atunci cînd „cele patru vînturi ale cerului au suflat peste marea cea mare”. (Dan. 7,2). În Apocalips 17 un înger a explicat că apele reprezintă „popoare, mulțimi, națiuni și limbi”. (Apoc. 17,15). Vînturile sînt un simbol al luptei. Cele patru vînturi ale cerului suflînd pe marea cea mare, reprezintă scenele teribile de luptă și revoluție prin care împărățiile au ajuns la putere.

Dar fiara cu coarne ca de miel a fost văzută „ieșind din pămînt”. În loc să distrugă alte puteri pentru a o întemeia pe a ei, națiunea reprezentată astfel, trebuie să se ridice într-un teritoriu neocupat mai înainte și să se dezvolte treptat și

pașnic. Nu putea deci să se ridice dintre popoarele în luptă și frământate, din Lumea Veche — acea mare tulburată de „popoare, mulțimi, națiuni și limbi”. Trebuie căutată deci în continentul apusean.

Care națiune din Lumea Nouă creștea în anul 1798 în putere, având perspectiva puterii și măreției și atrăgând atenția lumii? Aplicația simbolului nu admite nici o îndoială. O singură națiune și numai una, împlinește toate amănuntele acestei profeții, indicind fără greș spre Statele Unite ale Americii. Foarte adesea, ideile sau chiar exact cuvintele profeției, au fost folosite, fără să fi fost alese, de bărbații remarcabili care au descris nașterea, ridicarea și creșterea acestei națiuni. Fiara a fost văzută ridicându-se din pământ; și după traducătorii, cuvântul profeției redat prin „ieșind” înseamnă literal, „a crește, a se înălța ca o plantă”. Și, așa cum am văzut, națiunea trebuia să se ridice într-un teritoriu neocupat mai înainte. Un scriitor renumit, descriind ridicarea Statelor Unite, vorbește despre „taina ieșirii ei din gol” și spune: „Ca o sămânță tăcută ne-am dezvoltat într-un imperiu”. (G. A. Townsend, The New World Compared With the Old, p. 462). O revistă europeană din anul 1850 vorbea despre Statele Unite ca despre un imperiu minunat, care „se ridică”, „în tăcerea pământului adăugând zilnic la puterea și mândria ei”. (The Dublin Nation). Edward Everett, într-un discurs cu privire la Peregrin, întemeietorii acestei națiuni spunea: „Dacă ar fi căutat un loc petras, inofensiv pentru obscuritatea lui și singur în singurătatea lui, unde s-ar fi bucurat mica biserică din Leyden de libertate de conștiință? Iată regiuni puternice, peste care ei în cuceriri pașnice... au purtat steagurile crucii!” (Vorbuire ținută la Plymouth, Massachusetts, dec. 22, 1824, p. 11).

„Și ea avea două coarne ca ale unui Miel”. Coarnele ca de miel arată tinerețe, nevinovăție și blândețe, care reprezintă exact caracterul Statelor Unite arătate profetulului ca „ieșind” în anul 1798. Printre creștinii exilați care au fugit în America și au căutat adăpost de persecuția conducătorilor și de intoleranța preoților, erau mulți care s-au hotărât să întemeieze o guvernare pe temelia solidă a libertății religioase și civile. Vederile lor și-au găsit întruchiparea în Declarația de Independență care a stabilit adevărul cel mare că „toți oamenii sînt creați egali” și înzestrați cu dreptul inalienabil la „viață, libertate și căutarea fericirii”. Iar constituția a garantat oamenilor dreptul la autogovernare dînd asigurarea că reprezentanții aleși prin votul poporului sînt împuterniciți și pot să aplice legea. Libertatea credinței religioase a fost de asemenea garantată, fiecărui om fiindu-i îngăduit să se închine lui Dumnezeu după glasul conștiinței lui. Principiile republicane și cele protestante au devenit principiile fundamentale ale țării. Aceste principii sînt secretul puterii și prosperității ei. Toți cei persecutați și asupriți din întreaga creștinătate s-au îndreptat către această țară cu interes și cu nădejde. Milioane de oameni au căutat țărmurile ei, iar Statele Unite curînd au ajuns printre cele mai puternice națiuni ale pămîntului.

Dar fiara cu coarne ca de miel „vorbea ca un balaur. Și folosea toată puterea fiarei dîntii, dinaintea ei și a făcut pămîntul și pe cei ce locuiesc pe el să se închine fiarei dîntii a cărei rană de moarte fusese vindecată... și a spus celor care locuiesc pe pămînt să facă o iocană fiarei care fusese rănită cu sabia și trăia”. (Apoc. 13, 11-14).

Coarnele ca de miel și glasul de balaur din punct de vedere simbolic indică o contradicție flagrantă dintre mărturisirile și practicile națiunii reprezentate în felul acesta. „Vorbuirea acestei națiuni reprezintă acțiunile puterilor ei legislative și juridice. Prin astfel de acțiuni vor fi contrazise principiile liberale și pașnice pe care le pusese odinioară la temelia politicii ei. Precizarea că va vorbi „ca un balaur” și va folosi „toată puterea fiarei dîntii”, prezice clar dezvoltarea unui spirit de intoleranță și persecuție pe care l-au dat pe față națiunile reprezentate prin balaurul și prin fiara care semăna cu un leopard. Iar declarația că fiara cu două coarne „a făcut pămîntul și pe cei ce locuiesc pe el să se închine fiarei dîntii” arată că autoritatea acestui popor urmează să fie folosită pentru impunerea unei respectări care va constitui un act de omagiu față de papalitate.

O astfel de acțiune va fi direct contrară cu principiile acestei guvernări, genului instituțiilor lor libere, față de

mărturisirile solemne și directe din Declarația de Independență și din Constituție. Întemeietorii națiunii au căutat cu înțelepciune să vegheze împotriva folosirii puterii pămîntești din partea bisericii, care are ca urmare inevitabilă, intoleranța și persecuția. Constituția prevede că „Congresul nu poate da nici o lege care să respecte, stabilirea unei religii sau să interzică exercitarea liberă a ei”, și că „nici o probă religioasă să nu fie cerută ca o calificare pentru un serviciu public în Statele Unite”. Numai printr-o violare flagrantă a acestor garanții ale libertății națiunii poate fi impusă o lege religioasă de către autoritatea civilă. De altfel, înconsecvența unei asemenea acțiuni nu putea fi mai bine exprimată de cum o exprimă simbolurile: o fiară care are coarne ca de miel — pretinzîndu-se curată, amabilă și nevinovată — dar vorbind ca un balaur.

„A spus celor care locuiesc pe pămînt să facă un chip fiarei”. Aici este prezentată lămurit o formă de guvernare în care puterea legislativă aparține poporului, o dovadă izbicioasă că Statele Unite sînt națiunea arătată în proorocie.

Dar ce este „chipul fiarei?”, și cum va fi realizat? Chipul este făcut de fiara cu două coarne și este un chip făcut fiarei adică pentru fiară. Mal este numit și chipul fiarei. Pentru a vedea cu ce se aseamănă chipul și cum va fi realizat trebuie să studiem caracteristicile fiarei însăși — papalitatea.

Atunci cînd prima biserică a deșezut depărtîndu-se de simplitatea Evangheliei și a primit riturile și obiceiurile păgine, a pierdut Spiritul și puterea lui Dumnezeu. Dar pentru a stăpîni toți conștiințele oamenilor a căutat sprijinul puterii pămîntești. Astfel a rezultat papalitatea, o biserică care a subjugat chiar și puterea statului și a folosit-o pentru realizarea planurilor ei, deosebi pentru pedepsirea „ereziei”. Pentru ca Statele Unite să facă un chip fiarei, puterea religioasă trebuie să stăpînească asupra guvernului civil astfel încît însăși autoritatea statului să fie folosită de biserică pentru a-și ajunge scopurile ei.

Oriunde Biserica a cîștigat putere pămîntească, ea a întrebunțat-o pentru pedepsirea celor abătuiți de la învățătura ei. Și bisericile protestante care au călcat pe urmele Romei încheind alianță cu puterile lumesti au dat pe față aceeași dorință de a restrînge libertatea de conștiință. Un exemplu de felul acesta este dat de persecuția bisericii Anglicane asupra unor dizidenți, care a durat mult timp. În secolele XVI și XVII, mil de slujitori care nu s-au supus, au fost constrînși să plece din bisericile lor, și mulți atît pastori cît și laici au fost supuși la amendă, închisoare, tortură și martiriu.

Apostazia a fost aceea care a condus biserica primară să caute ajutor la conducerea civilă și aceasta a pregătit calea pentru dezvoltarea papalității — a fiarei. Pavel spunea: „Va veni lepădarea de credință, și se va descoperi omul fărădelegii”. (2 Tes. 2,3). În felul acesta apostazia în biserică va preajăti calea pentru chipul fiarei.

Biblia spune că înainte de venirea Domnului va exista o stare de decădere religioasă asemănătoare cu aceea din primele veacuri. „Să știți că în zilele din urmă vor fi vremuri grele. Căci oamenii vor fi iubitori de sine, iubitori de bani, lăudaroși, trufași, hulitori, neascultători de părinți, nemulțumitori, fără evlavie, fără dragoste fiicească, neînduplecați, clevetitori, neînfrînați, neîmblinziți, neiubitori de bine, vînzători, obraznici, îngîmfaiți; iubitori mai mult, de plăceri decît iubitori de Dumnezeu; avînd doar o formă de evlavie dar tăgăduindu-i puterea”. (2 Tim. 3,1-5). „Dar Duhul spune lămurit că, în vremurile din urmă, unii se vor lepăda de credință, ca să se alipească de duhuri înșelătoare și de învățăturile dracilor”. (1 Tim. 4,1). Satana va lucra: „cu tot felul de minuni, de semne și puteri mincinoase, și cu toate amăgirile nelegiurii; și toți aceia care n-au primit dragostea adevărului ca să fie mințiuți; vor fi lăsați să primească o lucrare de rătăcire, ca să creadă o minciună”. (2 Tes. 2,9-11). Cînd se va ajunge la această stare de nelegiurie, vor urma aceleași consecințe ca și în primele secole.

Marea deosebire dintre doctrinele bisericilor protestante este privită de mulți ca fiind o dovadă hotărîtoare că niciodată nu se va putea face vreun efort pentru a se asigura o uniformitate forțată. Dar s-a văzut, de-a lungul anilor, în bisericile de credință protestantă un sentiment puternic și mereu crescînd în favoarea unei uniuni întemeiată pe puncte comune de

doctrină. Pentru a se asigura o astfel de unire, trebuie ca în mod necesar să se renunțe la discutarea subiectelor asupra cărora nu sînt de acord — oricît de importante ar fi din punct de vedere biblic.

Atunci cînd bisericile principale din Statele Unite, se vor uni asupra unor puncte de doctrină care le sînt comune, vor influența statul pentru a impune decretelor lor și pentru a susține instituțiile lor, atunci America protestantă va face un chip al Ierarhiei Romei, iar aplicarea de pedepse civile asupra dizidenților va fi rezultatul inevitabil al acestor acțiuni.

Fiara cu două coarne „va face (va porunci) ca toți mici și mari, bogăți și săraci, liberi și robi, să primească un semn pe mîna dreaptă sau pe frunte: și nimeni să nu poată cumpăra sau vinde, dacă nu are semnul sau numele fiarei, sau numărul numelui ei“ (Apoc. 13,16,17). Avertizarea ingerului al treilea este: „Dacă se închină cineva fiarei și chipului ei și primește semnul ei pe frunte sau pe mîna, va bea din vinul neamestecat al miniei lui Dumnezeu“. „Fiara“ menționată în această solie, a cărei închinare este impusă de fiara cu două coarne, este prima, sau fiara care seamănă cu leopardul din Apocalips 13 — papalitatea. „Chipul fiarei“ reprezintă acea formă a protestantismului decăzut care se va dezvolta atunci cînd bisericile „protestante“ vor căuta ajutorul puterii civile pentru impunerea dogmelor lor. „Semnul fiarei“, rămîne să fie definit în viitor.

După avertizarea împotriva închinării la fiară și la chipul ei, profeția spune: „Aici sînt cei care păzește poruncile lui Dumnezeu și credința lui Iisus“. Deoarece aceia care păzește poruncile lui Dumnezeu, sînt puși în felul acesta, în contrast cu aceia care „se închină fiarei și chipului ei“, și primește semnul ei, urmează că păzirea Legii lui Dumnezeu pe deoarte, și călcarea ei pe de altă parte, va face deosebirea dintre închinătorii lui Dumnezeu și închinătorii fiarei.

Caracteristica deosebită a fiarei precum și a chipului ei, este călcarea poruncilor lui Dumnezeu. Daniel „zice“ despre cornul cel mic, papalitatea: „se va încumeta să schimbe vremile și legea“. (Dan. 7,25). Iar Pavel numea aceeași putere „omul fărădelegii“ care urma să se înalțe pe sine mai presus de Dumnezeu. O prorocie este completată de alta. Numai prin schimbarea Legii lui Dumnezeu putea papalitatea să se înalțe mai presus de Dumnezeu; oricine va păstra cu bună știință Legea așa cum a fost ea schimbată va da cîinste supremă acelei puteri prin care s-a făcut schimbarea. Un asemenea act de ascultare de legile papale, va fi un semn de supunere față de papa în locul supunerii față de Dumnezeu.

Papalitatea a încercat să schimbe Legea lui Dumnezeu. Porunca a doua care interzice închinarea la chipul a fost scoasă din Lege, iar porunca a patra a fost schimbată în așa fel încît să autorizeze păzirea zilei întîia, ca sabbat în locul zilei a șaptea. Dar papistații susțin, ca motiv pentru scoaterea poruncii a doua, că aceasta nu este necesară, fiind inclusă în prima poruncă, și că ei dau Legii înțelesul „exact“ pe care Dumnezeu l-a intenționat. Dar aceasta nu este schimbarea prezisă de profet. Profeția vorbește despre o schimbare intenționată, deliberată: „Ea se va încumeta să schimbe vremile și Legea“. Schimbarea poruncii a patra împlinește exact profeția. Pentru aceasta, singura autoritate invocată este aceea a bisericii. Aici puterea papală se ridică pe față mai presus de Dumnezeu.

În timp ce adevărații închinători ai lui Dumnezeu se vor deosebi prin păzirea poruncii a patra — pentru că ea este semnul puterii Sale creatoare și dovada dreptului Său; de a pretinde omului ascultarea și închinarea — închinătorii fiarei se vor caracteriza prin eforturile lor de a desființa Ziua de amintire a Creatorului, și a înălța instituția Romei. Tocmai în susținerea duminicii și-a rostit papalitatea primele ei pretenții arrogante; (vezi apendicele) și primul ei apel la puterea statului a fost pentru a impune păzirea duminicii ca „Ziua Domnului“. Dar Biblia arată căre ziua a șaptea și nu căre ziua întîia ca fiind ziua Domnului. Hristos a spus: „Fiul omului este Domn chiar și al Sabatului“. Porunca a patra spune clar: „Ziua a șaptea este Sabatul Domnului“. Iar prin profetul Isaia, Domnul o numește ca fiind „Ziua Mea cea sfîntă“. (Marcu 2,28; Is. 58,13).

Susținerea atât de des folosită că Hristos a schimbat Sabatul, este dezaprobată de cuvintele categorice ale Domnului

Hristos. În predica de pe munte El a zis: „Să nu credeți că am venit să stric Legea sau Proorocii; am venit nu să stric, ci să împlinesc. Căci adevărat vă spun, cită vreme nu va trece cerul și pămîntul, nu va trece o toată sau o întîritură de slovă din Lege, înainte ca să se fi întimplat toate lucrurile. Așa că, oricine va strica una din cele mai mici din aceste porunci, și va învăța pe oameni așa, va fi chemat oel mai mic în Împărăția cerurilor; dar oricine le va păzi, și va învăța pe alții să le păzească, va fi chemat mare în Împărăția cerurilor“. (Matei 5,17-19).

Este un fapt în general admis de către protestanții că Scripturile nu oferă nici o autoritate pentru schimbarea Sabatului. Acest lucru este clar arătat în publicațiile editate de Societatea Americană de Tractate și de American Sunday School Union. Una din aceste lucrări, recunoaște „tăcerea totală a Noului Testament cu privire la o poruncă clară, în favoarea Sabatului (Duminica, ziua întîia a săptămînilor) sau a unor reguli precise pentru păzirea ei“. (George Elliot, The Abiding Sabbath, p. 184).

Un altui spune: „Pînă la moartea lui Hristos, nu s-a făcut nici o schimbare cu privire la această zi; și, atît cît ne arată rapoartele ei (apostolii) n-au... dat nici o poruncă lămurită care să încurajeze păsirea Sabatului zilei a șaptea și păzirea lui în prima zi a săptămînilor“. (A. E. Waffle, The Lord's Day, p. 186—188).

Romano-Catolicii recunosc că schimbarea Sabatului a fost făcută de biserică lor și declară că protestanții, prin păzirea duminicii, recunosc puterea ei. În Catholic Catechism of Christian Religion, într-un răspuns la întrebarea care zi trebuie să fie ținută potrivit poruncii a patra din Decalog, se face această declarație: „În legea veche, Simbăta a fost ziua sfînțită; dar biserică învățată de Isus Hristos și dirijată de Duhul lui Dumnezeu a înlocuit Simbăta cu duminica; așa că acum noi sfințim ziua întîia și nu a șaptea. Duminica însemnează, și este acum Ziua Domnului“.

Ca semn al autorității Bisericii Catolice, scriitorii papistași citează: „chiar actul schimbării Sabatului în duminică, pe care protestanții îl admit... deoarece prin păzirea duminicii ei recunosc bisericii puterea de a rîndui sărbătorii și de a impune păzirea lor“. (Henry Tuberville, An Abridgment of the Christian Doctrine, p. 58). Ce este atunci schimbarea Sabatului, decît semnul, sau dovada autorității Bisericii Romane. „semnul fiarei“?

Biserica Romano-Catolică nu a renunțat la pretenția ei de supremație; și cînd lumea și bisericile protestante acceptă un Sabat creat de ea, în timp ce leapădă Sabatul biblic, ei admit în realitate această încumetare. Ei își pot întemeia schimbarea pe autoritatea tradiției și pe aceea a sfinților părinți; dar făcînd lucrul acesta ei trec cu vederea însuși principiul care-i desparte de Roma — și anume „Biblia și numai Biblia. este religia Protestanților“. Papistații, pot vedea că se amăgesc atunci cînd închid ochii cu bună știință la faptele în cauză. Pe măsură ce mișcarea pentru impunerea duminicii capătă simpatie, ei se bucură, fiind siguri că aceasta va aduce în curînd întreaga lume protestantă sub steagul Romei.

Romaniștii declară că „păzirea duminicii de către protestanți este un omagiu pe care ei îl aduc fără voia lor autorității Bisericii (Catolice) (Mgr. Segur, Plain Talk About the Protestantism of Today p. 213). Impunerea păzirii duminicii din partea bisericilor protestante este o impunere a închinării la papalitate — la fiară. Aceia care înțelegînd cerințele poruncii a patra, aleg să păzească sabbatul cel fals în locul celui adevărat, aduc prin aceasta închinarea acelei puteri prin care a fost poruncită. Însă chiar prin actul impunerii unei datorii religioase de către puterea civilă, bisericile vor face un chip fiarei: de aceea impunerea păzirii duminicii în Statele Unite, va fi o impunere a închinării la fiară și la chipul ei.

Dar creștinii din generațiile trecute au păzit duminica, crezînd că făcînd astfel ei păzeau Sabatul biblic. Și astăzi mai există creștini adevărați în fiecare biserică, inclusiv în cea Romano-Catolică, care cred cu sinceritate că duminica este Sabatul rînduit de Dumnezeu. Dumnezeu primește sinceritatea scopului lor și integritatea lor înaintea Lui. Dar atunci cînd păzirea duminicii va fi impusă prin lege, iar lumea va

fi lămurită cu privire la obligația Sabatului celui adevărat, atunci toți aceia care vor călca porunca lui Dumnezeu, pentru a asculta de un precept care nu are o autoritate mai înaltă de cât aceea a Romei, va onora prin aceasta papalitatea mai presus de Dumnezeu. El aduce cinstitie Romei și puteril care impune instituția rinduită de Roma închinându-se fiarei și chipului ei. Cind oamenii leapădă instituția pe care Dumnezeu a declarat-o ca fiind semnul autorității Sale, și cinstește în locul ei ceea ce Roma a ales ca semn al supremației ei, prin aceasta ei aleg semnul supunerii față de Roma — semnul fiarei. Și lucrul acesta nu se va produce pînă cînd problema nu va fi pusă lămurit înaintea poporului, iar oamenii vor fi aduși să aleagă între poruncile lui Dumnezeu și poruncile oamenilor, iar aceia care continuă în nelegiuire vor primi „semnul fiarei“.

Cea mai înfricoșată amenințare adresată vreodată muritorilor este cuprinsă în a treia solie îngerească. Trebuie că este un păcat groaznic acela care atrage mînia lui Dumnezeu neamestecată cu milă. Oamenii nu trebuie să fie lăsați în întuneric cu privire la această problemă importantă; avertizarea împotriva acestui păcat trebuie dată lumii înainte de ve-

nirea judecăților lui Dumnezeu, pentru ca toți să cunoască ce îi așteaptă, și să aibă posibilitatea de scăpare. Profetul declară că primul înger își face cunoscută vestirea, „fiecărei națiuni, ncu, limbă și popor“. Avertizarea îngerului al treilea, care face parte din aceeași întreită solie îngerească, trebuie să fie larg raspîndită. În profetie este prezentată, ca fiind vestită cu glas tare, de un înger zburînd prin mijlocul cerului care va atrage atenția lumii.

„Toată creștinătatea se va împărți în două clase cu privire la această problemă — aceia care păzesc poruncile lui Dumnezeu: și încredința lui Isus, și aceia care se închină fiarei și chipului ei și primesc semnul ei. Cu toate că biserica și statul își vor uni puterea pentru a constrînge pe „toți mici și mari, bogați și săraci, liberi și robi“ (Apoc. 13, 16) ca să primească „semnul fiarei“, poporul lui Dumnezeu nu-l va primi. Profetul de pe Patmos îl vede cum „au cîștigat biruința asupra fiarei și asupra chipului ei, asupra semnelor ei și asupra numărului numelui ei, sînd pe marea de sticlă, cu alăutele lui Dumnezeu în mînă“, cîntînd cîntarea lui Moise și a Mieului“. (Apoc. 15,2—3).

You have just read all or most of *chapter 25* from the book, *The Great Controversy, in the Romanian Language*
This chapter, other chapters, and part or all of the entire book are available on special order in quantity amounts in 23 languages

PRINTED BY:

TRAIL GUIDES - BOX 300, ALTAMONT, TN 37301 USA

FOR FURTHER INFORMATION AND LITERATURE, PLEASE CONTACT: